

Нада је то од чега ови несоји велеиздајнички понајвише страхују, па се управо против ње тако приљежно и монструозно боре!

Сломи човека, учини све да утихне нада и владаћеш њим довека.

И успели су, готово сасвим, јер смо дозволили да успеју саучествујући у ђавољој сачекуши за себе саме!

Све што су нам учинили- дозволили смо да нам учине.

Све што нам се дешава- призвали смо и приграбили јер лакше је статирати неголи играти главну улогу у сопственом животу!

Успели су, убили су наду док смо кукавички вирили кроз намакнуте жлузине свакодневице гледајући како горе комшијске куће не схватајући да ветар носи пламен ка нашој...

Отуда не треба да чуди како Златибор Лончар, без ичега људског у себи, изјави да су анђели оболели од тумора потрошна роба с ограниченим веком трајања па се с њима може чинити коме је и шта воља!

Није Лончар показао колика је фукара, неупитно је то, но трагично је што је тиме доказао колико ми нисмо далеко од њега, њих...

Да јесмо не би им на памет пало да помисле а камоли учине ону трагедију на дечијој онклогији могућом!

Да јесмо сваки нови дан болесног детета би будио наду да за њим освиће и следећи, да се ваља надати излечењу тих премих анђела, да не постоји тако шта страшно као последња жеља болесног детета коју ће они да испуне, већ борба да им се жеље роје и нада да ће сваку од њих испунити сами када суморно данас постане далеко јуче!

Колики то монструм мораш бити да помислиш како дете има последњу жељу, па све да му је остало пет минута живота?!

Колики то монструм мораш бити да ти једина последња жеља детета не буде да живи и ти учиниш све да му само њу испуниш, без разлике у каквом је стању?!

Колика звер мораш бити да премераваш наду и одлучујеш где је више нема, где није поробна, где је заменљива за “последњу жељу”?!

Колики је то бездан нашег пада кад им се све то може?!

Може им се јер смо, изгледа, рекли последњу жељу: “убите човека у нама, болест је то

неизлечива!”

И убили су! Човека, наду и прикљученија.

Суштина зла ове погани од власти лежи у нашој постели и немојмо се лагати да је другачије!

Да је другачије не би аветиња Лончар изјавио шта јесте без трунке примисли о томе шта говори, не би нам писали некрологе тражећи да сами додамо по коју реч па поносито прочитамо на задушницама људи у себи како смо некад подсећали на оне с породичних фотографија!

Не би нас на митингу: “Стоп велеиздаји, Косово и Метохија је Србија” било колико јесте, већ митинга не би ни било јер шта је Косово и Метохија до Србија, занавек, и зашто се за то борити на улици?!

То је завет свакога од нас а не борба коју ваља водити са Србијом (мислим на ову отужну, званичну)!

Зашто да она шака одважних (вазда ћу их помињати) свакодневно стоји пред судом у Катанићевој борећи се за достојну Србију кривичном пријавом за велеиздају противу њене власти?!

Зар не бисмо рођењем требали бити достојни Србије и не дозволити несоју да нас тера на улицу, пред судове...да сагоревамо у нечему у чему би требало да сијамо пламеном векова који нас се стиде?!

Зар смемо помислити да речи Златибора Лончара нису толико страшне да се морамо пренути јер смело проговара зато што ћутимо?!

Зар смемо помислити да су топли фебруарски дани дати од Господ да их крчиммо по баштама кафића док на заветна светиња нестаје у кратком еспресу и шапату да је ђаво однео шалу али да је ипак боље не шалити се с ђаволом да не закуца на наша врата?!

Зар не схватамо да неће закуцати, нема потребе, већ нам је у домовима, одомаћио се, ено га ко гостопрмник на челу стола!

За шта нам се ваља борити ако не за наду, јер шта ће остати за нама осим масовних “гробница” људи у које смо се сакрили верујући да можемо дисати под земљом?!

Шта нам је то важније и прече од Србије?!

Шта то имамо ако дозволимо да потпуно сатру наду, осим опсене да смо бољи јер на њихов лавез одгварамо тишином?!

Имамо ли то резервне животе па смо им овај опростили уз последњу жељу да нас пробуде кад све прође, па да на пепелишту и јаловини покушамо да пронађемо остатке себе, прошлости, будућности, Србије..?

Кад смо то пристали да будемо лошији од најгорих, јер верујемо да је њихов огањ наше светло на крају тунела...

(Два у један)